

Rita Buzinova, 10.D

Pārskats par karjeras nedēļu Cento

Gatavs darbam: orientācija uz karjeru un universitātes studijām
vidusskolās

Fit for Job: Orientation to Career and University Studies at
Secondary Schools

Erasmus+

This project is funded by the European Union.

Satura rādītājs

1. Manaskarjeras vēlmes	3.lpp
1.1 Manas stiprās puses	3.lpp
1.2 Mana nākotnes profesija.....	3.lpp
2. Apmaiņas programma	4.lpp
2.1 Apmaiņas nedēļas apraksts un novērtējums.....	4.lpp
Pirmā diena	4.lpp
Otrā diena	4.lpp
Trešā diena.....	6.lpp
Ceturtdā diena	8.lpp
Piektā diena	9.lpp
Sestā diena.....	11.lpp
2.2 Starpkultūruunvalodu prasmes.....	12.lpp

1. Manaskarjeras vēlmes

1.1 Manas stiprās puses

Es mācos Rīgas Valsts 3. ģimnāzijas D modulī, kurā tiek padziļināti mācīta ekonomika, matemātika un angļu valoda - priekšmeti, kuri man vislabāk padodas. Starp daudziem citiem moduļiem es izvēlējos tieši šo, jo savu nākotni es vēlētos saistīt ar komercdarbību un iespējams izveidot personīgo uzņēmumu.

Mana ikdiena ir ļoti piepildīta ar dažādām nodarbēm, tēpēc brīvā laika man nav daudz, taču neskatoties uz lielo aizņemtību, es esmu spējīga atrast brīvu brīdi saviem mīļākajiem hobijiem. Brīvajā laikā man patīk pilnveidot sevi gan fiziskajā, gan garīgajā aspektā, tēpēc es braucu ar riteni, peldu, dejoju savam priekam, dziedu un lasu jaunākās ziņas. Vēl man patīk gatavot ēdienu, izmēģinot jaunas receptes, rūpēties par dzīvniekiem, ceļot apkārt Latvijai un izbaudīt atpūtu brīvā dabā.

Manuprāt manas labākās īpašības, kuras man noderēs nākotnē, ir attīstīta loģiskā domāšana, mērķtiecība un pozitīvs skatījums uz dzīvi. Es protu labi strādāt gan vienatnē, gan komandā, kā arī man piemīt lieliskas prasmes organizēt citus cilvēkus darbam, plānot notikumus un izpildīt visu pēc iespējas labāk. Pēc manām domām es esmu arī ļoti radošs cilvēks, kurš var rast nepasastus un interesantus risinājumus pat vissarežģītākajām problēmām. Es labprāt visu daru lēnāk, bet pēc iespējas rūpīgāk, jo man nepatīk sasteigt lietas.

1.2 Mana nākotnes profesija

Laikam ejot, maināmies mēs paši un mainās arī mūsu nākotnes plāni, mērķi un dzīves prioritātes. Kad es gāju bērnudārzā, es vēlējos kļūt par veterināro ārstu, jo man ļoti patika palīdzēt dzīvniekiem. Augot lielāka es vēlējos būt par ārstu, tad par politiķi vai prezidentu. Pienākot apzinīgākam vecumam es beidzot sapratu, ka nākotnē vēlos strādāt finanšu nozarē. Manuprāt, darbs šajā nozarē būtu man vispiemērotākais, jo man patīk un padodas rēķināšana, kas ir viena no svarīgākajām prasmēm šajā jomā. Ļoti iespējams, ka nākotnē es veidošu savu uzņēmumu, bet lai līdz tam nonāktu, man no sākuma ir jāiegūst pašai sava pieredze un jāatrod spēcīga komanda, kurā mēs viens otru spēsim papildināt.

Savu pirmo pieredzi uzņēmējdarbībā es ieguvu jau iepriekšējās skolas pirmajās klasītēs. Katru gadu rudenī tur norisinājās Mārtiņdienas tirgus, kurā bija jāpiedāvā iegādāties pašgatavotus produktus. Es tad pati cepu kūkas un veidoju dzīvnieku figūriņas no māla. Atkārtoti savas uzņēmējdarbības spējas dzīvē es izmēģināju 2014. gada Ziemassvētku tirdziņā.

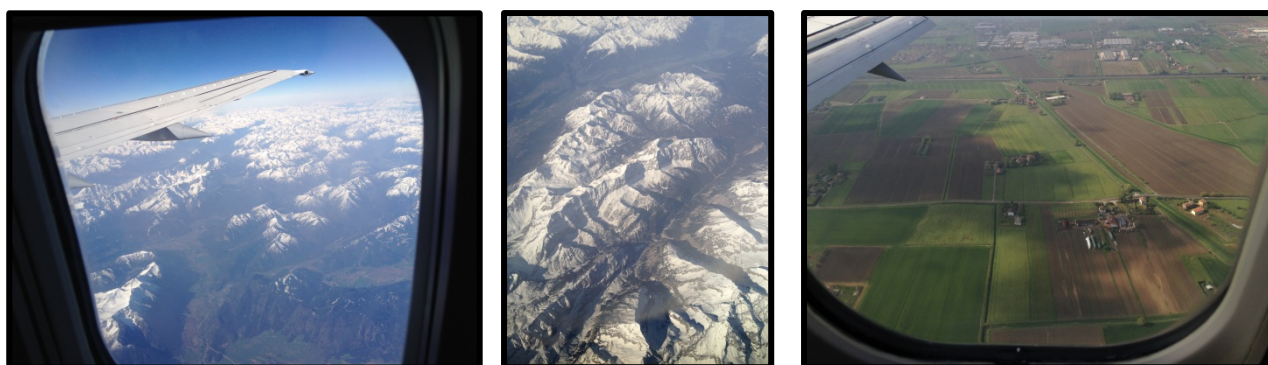
Papildus, lai izprastu, kā uzņēmējdarbība noris reālajā dzīvē, es jau otro vasaru plānoju strādāt uzņēmumā, kurš piedāvā preces skaistumam un veselībai. Šajā darbā man ir tiešā saskare ar klientiem, kas ļauj saskatīt dažādas kopsakarības ar ekonomikas stundās uzzināto.

2.Apmaiņas programma

2.1 Apmaiņas nedēļas apraksts un novērtējums

Pirmā diena

Pirms paša brauciena es biju ļoti satraukusies, jo tā bija pirmā reize, kad es lidoju ar lidmašīnu un devos tik tālu bez vecākiem. Pirmajā dienā mēs visi ļoti agri satikāmies Rīgas lidostā, no kuras lidojām uz Frankfurti un tad no Frankfurtes uz Boloņu. Pa ceļam uz Boloņu es sēdēju pie loga un varēju izbaudīt skaisto skatu uz Alpu kalniem un Itālijas pļavām visā to krāšņumā. No sākuma es par to neaizdomājos, taču vēlāk uzzināju, ka Itālijā praktiski nav mežu. Tas bijas ļoti īpatnēji, jo Latvijā gandrīz puse no tās teritorijas ir meži.

Boloņas lidostā mūs sagaidīja busiņš, kurš mūs aizveda uz Itālijas provinci Cento. Cento mani satika tikai viesuģimenes mamma Monika, jo Ērikai tajā dienā bija riteņbraukšanas sacensības. Kopā mēs aizbraucām uz Ērikas mājām provincē Renazzo, kas ir apmēram 20 minūšu attālumā no Cento. Tur es iepazinu Ērikas vecvecākus - Tulio un Rozettu, kuri bija tikpat jauki cilvēki kā pati Monika. Pēc gardajām pusdienām, kurās es izbaudīju dažādus īstos Itāļu ēdienus - tortelīni, dārzeņu lazaņju, polpettone jeb gaļas rulleti, augļu salātus un šokolādes torti es ar Moniku devos pastaigā uz Cento. Tajā dienā Cento galvenajā ielā notika tirdziņš, kurā cilvēki pārdeva paštaisītas rotaslietas, apģērbus un ēdienus.

Otrā diena

Otrajā dienā pie brokastu galda es no Ērikas uzzināju, ka trīs gadus atpakaļ Cento notika liela zemestrīce, kuras dēļ arī viņas ģimenei radās daudz pārdzīvojumu. Man ir ļoti žēl, ka tā notika, jo tas nesa postu daudzām ģimenēm un izpostīja dažas svarīgas kultūrvēsturiskas ēkas.

Kopš zemestrīces Ērikas ģimene ir pilnībā atjaunojusi savu mājvietu, taču vairākas ēkas Cento pilsētā joprojām tiek rekonstruētas. To ļoti labi varēja redzēt pa ceļam uz Ērikas skolu, uz kuru mēs devāmies otrajā dienā. Mēs abas ieradāmies skolā pus stundu agrāk nekā pārējie, tāpēc man bija lieliska iespēja apskatīt skolas halli un iepazīties ar Ērikas klasesbiedriem. Kad ieradās visi latviešu un vācu skolēni mūs sadalīja pa grupām, kur katrai grupai notika sava mācību stunda. Es kopā ar Ēriku, Elīzu, Danielu un itāļu skolēniem piedalījos cilvēkzinātņu stundā. Šajā stundā Itāļu skolēni mums parādīja prezentāciju par izglītības sistēmu Itālijā un viņu skolā. Tad mēs Itāļu skolēniem pastāstījām par Rīgas vēsturi, kas visiem likās ļoti interesanta. Redzot lielo sajūsmu no Itāļu skolēnu puses, mēs viņiem parādījām arī Latvijas

tradicionālo ēdienu attēlus, atskaņojām dažas latviešu dziesmas, parādījām Vecrīgas un mūsu skolas Rīgas Valsts 3. ģimnāzijas fotogrāfijas.

Pēc tam mēs devāmies pastaigā pa Cento gida pavadībā. Pastaigas laikā es redzēju Katedrāli, Cento Pili un Cento teātri. Skaistā arhitektūra uz mani atstāja lielu iespaidu, jo tā bija ļoti atšķirīga no Latvijas ēkām. Cento arhitektūrā tika izmantotas daudz spilgtākas krāsas un veikalu skatlogi bija daudz plašāki. Arī ielas Cento nebija tik šauras kā tas ir ierasts Vecrīgā.

Tālāk mēs devāmies ekskursijā uz uzņēmumu „Baltur”, kurā tiek ražotas iekārtas klimata kontrolei. Uzņēmuma vizītes laikā es uzzināju daudzus iepriekš nedzirdētus faktus. Visinteresantākāk man bija klausīties par saules batarejas darbību, tāpēc es pie tās arī nofotogrāfējos (mani un saules batareju var redzēt pirmajā foto). Otrajā foto var redzēt nejaušu sagādīšanos - tieši man no daudziem citiem iespējamajiem nummuriem patrāpījās apmeklētāja kartiņa ar pirmo nummuru.

Pēcpusdienā mēs devāmies uz vietējo planetāriju. Planetārijā mēs varējām paskatīties uz sauli cauri speciālu teleskopu. Taisnību sakot, skatoties teleskopā, es no sākuma nemaz nesapratu, kur ir saule. No sākuma man likās, ka saule ir visa gaišā gaisma, bet mazais, tumšais punktiņš bija kautkāds puteklītis uz teleskopa objektīva. Vēlāk izrādījās, ka tomēr tas mazais, tumšais punktiņš uz spilgti dzeltenā fona arī bija saule...

Trešā diena

Trešajā dienā mēs visi ar personīgo autobusu devāmies uz Maranello, jo tur ir Ferrari muzejs. No sākuma, ierodoties muzejā, mums tika parādītas divas prezentācijas.

Pirmā prezentācija bija par Ferrari rallija sacīkšu vēsturi, populārākajiem ralliju dalībniekiem un mašīnu veidiem. Man bija ļoti aizraujoši uzzināt par lielo komandas darbu, kurš ir nepieciešams, lai sagatavotu sacīkšu mašīnu turpmākai braukšanai, kad tā apstājas sacīkšu vidū. Parasti šī apstāšanās ilgst tikai 2 - 3 sekundes un šajā īsajā laika posmā komandai ir jāpaspēj nomainīt vecās, nodilušās riepas pret jaunām un uzpildīt mašīnu ar degvielu. Pēc šīs prezentācijas mums visiem bija iespēja iztēloties, ka mēs esam rallijā un pamēģināt nomainīt riepas sacīkšu mašīnai.

Otrā prezentācija bija saistīta ar Ferrari mārketingu un biznesa stratēģijām. Šīs prezentācijas laikā es uzzināju, ka Ferrari mašīnas ir ļoti dārgas, jo tās nav domātas kuram katram. Ja Ferrari mašīnu cena būtu zema, tad cilvēki īsti necienītu šo zīmolu. Ferrari vēlas, lai pircējs gribētu iegūt mašīnu par jebkuru cenu un jebkādā veidā, jo tad mašīna būtu daudz vērtīgāka tā acīs.

Abas prezentācijas man sniedza jaunas un noderīgas zināšanas, kuras man noderēs gan ekonomikas stundās, gan personīgajā dzīvē.

Manas interesantākās atziņas, ko es ieguvu bija:

- Ir vienmēr jācenšas atšķirties no citiem.
- Veiksmīgam darbam ir jādarbojas komandā, kas tiecas uz vienu mērķi, nevis grupā no dažādiem cilvēkiem, kurus interesē dažādas lietas.

Pēc abām prezentācijām mēs devāmies ekskursijā pa Ferrari muzeju gida pavadībā. Mūsu gide bija jauka un jauna sieviete, kura runāja Angliski, lai visi varētu saprast. Ekskursijas laikā es uzzināju ļoti daudz par Ferrari rallija mašīnu vēsturi un attīstību. Ar katru jauno mašīnu Ferrari uzlaboja tās drošību, pievienojo

daudz uzticamākus drošības spilvenus un pataisot mašīnas formu izturīgāku pret nelaimes gadījumiem, piemēram avārijām. Ekskursijas nobeigumā mums bija iespēja apskatīt jaunākās Ferrari mašīnas, kuras ir ļoti retas un dārgas.

Pēc ekskursijas mums bija nedaudz brīvā laika, tāpēc es kopā ar Elīzu un Ilvu devos iepirkties. Pa ceļam mums tika pievērsta pārlietu liela uzmanība no vietējo Itāļu puīšu puses, jo kā izrādās Itālijā gaišmatainas meitenes ir liels retums.

Arī brīvā daba un dzīvnieku pasaule Maranello mani ļoti pārsteidza. Tur bija apbrīnojami skaisti. Latvijā uz ielām neaug palmas, taču Maranello tās bija visās malās.

Ceturtdā diena

Ceturtajā dienā mēs devāmies uz Ferraru, kas ir viena no tūristu apmeklētākajām pilsētām visā Itālijā. No sākuma pilsētas centrālajā tūrisma ēkā „*Consorzio del Turismo Ferrara*” mums notika prezentācija par tūrismu kā mūsu nākotnes karjeras iespēju. Atrast darbu šajā nozarē Itālijā būtu ļoti viegli, jo gidu pieprasījums aug aizvien lielāks. Ar katru gadu cilvēku skaits, kuri nolemj doties atpūsties uz Itāliju, pieaug, tāpēc tūristiem ir ļoti svarīgi, lai visa nepieciešamā informācija būtu viegli atrodamā un pieejama. Lai strādātu tūrisma jomā ir jāpiemīt komunikabībai un atvērtai personībai. Vēl ir arī jāpārcējas speciālajā tūrisma skolā un jāzin vismaz trīs valodas, jo tūristi uz Itāliju nāk no dažādām Pasaules pusēm. Uzreiz pēc prezentācijas blakus telpā mūsu priekšā uzstājās Ferraras mērs ar ļoti iedvesmojošu runu.

Vēlāk gida pavadībā mēs devāmies ekskursijā pa Ferraru. Pirmā vieta, ko mēs apskatījām bijas Ferraras pils - Castello Estense. Tābija ļoti liela pils ar četriem torņiem. Visapkārt pilij bija ūdens rezervuārs, kurā dzīvoja zivis. Tālāk mēs apmeklējām skaisto Ferraras katedrāli, kura atradās pašā Ferraras centrā ar dažnedažādiem veikaliem un kafeinīcām apkārt. Pēc katedrāles apmeklējuma mēs devāmies uz vietu, kur dažus gadsimtus atpakaļ dzīvoja ebreji. Agrāk tā vieta bija ļoti atšķirīga no visas pārējās pilsētas, jo nevienam nepatika ebreji. Ebreji dzīvoja Getto, kur priekš tiem atradās speciāli veikali ar ne tik labām, bet lētākām lietām. Līdz ar ekskursijas beigām pienāca pusdienlaiks. Pusdienot mēs devāmies uz vietējo skolu, kurā es ēdu ceptu kartupeļus, pastu ar gaļu, banānu un hamburgeru. Pusdienas bija labas! Kad visi

paēda mums bija trīs stundas brīvā laika. Pa šīm trim stundām es apstaigāju lielāko daļu veikalu un nopirku foršas dāvanas savai ģimenei.

Piektā diena

Piektajā dienā mēs cēlāmies ļoti agri, lai dotos uz parmezāna siera ražotni Itālijas pilsētā ar interesantu nosaukumu - Castelfranco Emilia. Šī klasiskā Itālijas siera ražošana parasti sākas ap 8:00 no rīta. Priekš labākās kvalitātes parmezāna siera ir nepieciešams tikai piens, raugs, dzeltenā suliņa no iepriekšējā siera ražošanas, sāls un cukurs. Mūsu apmeklētā siera ražotne neizmanto konservantus vai krāsvielas, tāpēc viņu siers ir 100% dabīgs. Kopā, lai pagatavotu divus lielus siera ruļļus ir nepieciešamas trīs stundas laika. Siera ražošanas sākumā tiek sajauktas visas sastāvdaļas un iegūtā masa tiek vārīta kādu laiku. Tad viss tiek samaisīts ar milzīgām karotēm un iznāk kautkas līdzīgs biezpienam dzeltenā ūdenī. Tad dzelteno ūdeni nosūc, turpina vārīt biezpienu un pēc kādām 40 minūtēm augšpusē izveidojas baltas putas. Baltās putas ir blakusprodukts rīkkotas siers, kuru ražotne ieliek mazā, apaļā formiņā un realizē tālāk. 10 minūtes pēc rīkkotas siera nosūkšanas vannas apakšā parādās liela siera bumba. Šī bumba tiek sadalīta divās mazākās bumbiņās un katra bumbiņa tiek ielikta apaļā siera veidnē. Siers, kuru mēs pagatavojām tajā dienā būs gatavs tikai pēc trīs gadiem, jo tam ir vajadzīgs zināms laiks lai kļūtu par īstu parmezāna sieru.

Pēc siera pagatavošanas mēs devāmies ekskursijā uz govju audzētavu, kas atradās netālu no Castelfranco Emilia. Šī bija viena no tām fermām, no kurām mūsu apmeklētā siera ražotne iegūst pienu. Es redzēju daudz dažādas govīs, kuras visas man likās mīlīgas. Tur pat bija divas grūsnas govīs un dažī teliņi. Mums katram bija iespēja pabarot govī ar kaltētu zāli, kas tām dikti garšoja.

Līdz ar govju fermas apmeklējuma beigām pienāca pusdienlaiks un mēs devāmies atpakaļ uz Castelfranco Emilia. Netālu no siera ražotnes atradās agrokultūras institūts „Spallanzani”. Tur mūs sagaidīja ļoti svinīgi sagērbti un pieklājīgi institūta studenti, kuri studēja, lai nākotnē strādātu viesmīlības nozarē.

Pie skaisti klātiem galdiem mums atnesa trīs dažādus ēdienus. Visneparastākais man likās pirmais ēdiens - salāti ar īpašo itāļu sieru, anšoviem, valriekstiem, pekanriekstiem, dārzeņiem un pikantu mērci. Es nekad kaut ko tādu nebiju ēdusi!!!

Tā kā tas bija mūsu pēdējais vakars Itālijā, mums visiem bija kopējās atvadu vakariņas picērijā „Pizzeria da Ciro”. Šajā picērijā es pirmo reizi savā dzīvē ēdienkartē ieraudzīju picu ar gaļu, kartupeļiem frī un mozarellas sieru, tāpēc es nolēmu izmēģināt kautko jaunu un to pasūtīju. Pica bija ļoti garšīga un es nenožēloju savu izvēli.

No vienas puses man šajā vakarā bija skumīgi, jo tā bija pēdējā reize, kad mēs bijām visi kopā šādā sastāvā, taču no otras puses mani pārpildīja prieks par iegūtajām atmiņām un jaunajiem draugiem.

Sestā diena

Šī ir mana pēdējā diena Itālijā projekta ietvaros, taču es esmu pārliecināta, ka nākotnē es noteikti atgriezīšos uz šo fantastisko vietu.

Šajās sešās dienās es ieguvu vērtīgu pieredzi un zināšanas, kuras man noteikti palīdzēs sasniegt iecerētos mērķus. Arī mans pasaules skatījums kļūva daudz plašāks, jo šajā braucienā man bija iespēja salīdzināt

dažādas atšķirības starp Latviju un Itāliju. Kopumā Itālijas kultūra ļoti atšķirās no Latvijas kultūras. Itālijā cilvēki ir atvērtāki un nedaudz draudzīgāki, nekā Latvijā. Manuprāt tas ir tā, jo Itālijā ir daudz siltāks klimats un daudz zaļās krāsas visapkārt. Viesojoties Ferrari muzejā es uzzināju, ka zaļā krāsa pozitīvi ietekmē mūs pašus, mūsu domāšanu un labsajūtu. Es arī pamanīju, ka vissvarīgākās lietas dzīvē itāļiem ir ģimene, draugi un ēdiens.

2.2 Starpkultūru un valodu prasmes.

Dalība šajā projektā ievērojami uzlaboja gan manas starpkultūru, gan valodu prasmes. Atrodoties Itālijā es sazinājos ar programmas dalībniekiem no Vācijas un Itālijas angļu valodā. Ja agrāk es nezināmu iemeslu dēļ biju ļoti kautrīga un baidījos runāt ar citiem cilvēkiem angļu valodā, tad pateicoties šim projektam, es pārvarēju sevi un tagad brīvi varu sarunāties angļiski un izteikt savu viedokli. Tagad es saprotu, ka nav jābaidās pateikt kaut ko gramatiski nepareizi, jo pieļaut kļūdas ir normāli. Tikai pieļaujot kļūdas mēs varam no tām mācīties.

Itāļu valoda pati par sevi ir ļoti skaista un skanīga, tāpēc atrodoties Itālijā un dzīvojot viesģimenē es aktīvi centos apgūt dažādus vārdus un izteicienus itāliski. Jau pirms paša brauciena es biju iemācījusies, kā pateikt čau, cik man gadu, kā mani sauc, paldies un uz redzēšanos. Mana viesumāsa Ērika man iemācīja daudz citas interesantas lietas, tāpēc mans vārdu krājums itāliski kļuva daudz plašāks. Nākotnē es vēlētos apgūt Itāļu valodu daudz labāk, tāpēc brīvajā laikā es plānoju iet uz Itāļu valodas kursiem.

Skolas dzīve Itālijā un Latvijā ļoti atšķiras pirmām kārtām jau ar to, ka itāļu skolēniem ir jāiet uz skolu arī sestdienā. No sākuma var šķist, ka tas ir ļoti negodīgi, taču Itālijā stundas desmitajām klasēm notiek no 8:00-13:00, kas ir par apmēram 2 stundām mazāk skolā pavadītā laika nekā Latvijā. Manuprāt mācību laika plānojums Itālijā ir labāks nekā Latvijā, jo tad skolēniem ir mazāka slodze, kas atvieglo zināšanu iegūšanas procesu.